

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΘΙΚΗ
ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

(με τις αιώνιες αξίες και σε σύζευξη με τη σκέψη)

Οι φαντασιώσεις και τα ψέματα του ανθρώπου χωρίς αυτογνωσία

(Επιλογή και σχηματισμός μεγάλης περίληψης)

Σύμφωνα με τους Ευρωπαϊκούς Νόμους και τους Διεθνείς Κανονισμούς για την πνευματική ιδιοκτησία (Ν. 100/1975, 2121/1993 και λοιποί εν γένει κανόνες Διεθνούς Δικαίου), απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική, μερική ή περιληπτική αναπαραγωγή και μετάδοση του συγγραφικού έργου, κατά παράφραση ή διασκευή με οποιονδήποτε τρόπο (μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, φωτογραφικό κ.λ.π.) χωρίς προηγούμενη άδεια του δημιουργού. Για τις συγκεκριμένες σελίδες, ο δημιουργός δεν απαιτεί να ζητηθεί γραπτή άδεια για την αντιγραφή, την αναδημοσίευση, τη μετάφραση και για την εκτύπωση αποσπασμάτων, υπό το σαφή όρο να γίνεται υπόδειξη της πηγής και του δημιουργού και μη κερδοσκοπική χρήση.

All Rights Reserved

© Copyright: Κωνσταντίνος Γ. Νικολουδάκης

18541 Πειραιάς

E-mail: filosofiagr@yahoo.gr, info@kosmologia.gr

Τηλ.: +30 210 4811373 Κιτ. +30 6932 77 33 73

Web site : <http://www.kosmologia.gr>

"Από παιδί και από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια"

"Η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει"

Λαϊκές ελληνικές ρήσεις

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΟΥ!

ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ που θεμελιώνουν την Ηθική με εσωτερικές αξίες, ενοποιημένη με τη λογική και την κοσμολογία και επιβάλουν ανατροπές στην κοινωνική και πολιτική ζωή παγκοσμίως. Τις πιο σημαντικές απόψεις, μπορούμε να τις συγχωνεύσουμε σε τρεις-τέσσερις ευρείες ομάδες, τις οποίες υποδιαιρούμε σε περισσότερα μέρη για διευκόλυνση της ανάγνωσης και της κατανόησης ενός μεγάλου αριθμού σελίδων.

>>>► Για τη συνέπεια στη σκέψη, τη διαχείριση και την αξιοπιστία της γνώσης. Η θεμελιακή διαφορά της σκέψης από τη γνώση. Η πιο στενή σχέση μεταξύ ψυχής, συμπεριφοράς και νόησης. (Μέρος πρώτο).

>>>► Η πλάνη, η άγνοια, οι ανακρίβειες και τα κενά στη σκέψη, η βεβαιότητα και η αμφιβολία συνδέονται διαρκώς με ψυχολογικές αντιδράσεις και με τη συμπεριφορά, στο άτομο και ομαδικά. Ο σταθερός ρόλος της σκέψης και της ηθικής (με τις πνευματικές και αιώνιες αξίες) για τις ανθρώπινες σχέσεις και για την προσωπικότητα. Οι πρώτες σκέψεις και παρατηρήσεις για την (πνευματική) ηθική πριν από την έρευνα του φυσικού κόσμου. (Μέρος δεύτερο).

>>>► Σκέψεις και παρατηρήσεις για την (πνευματική) ηθική μετά από την έρευνα του φυσικού κόσμου. Η πνευματική ηθική έτσι αποδεικνύεται παγκόσμια και μπορεί να προσδιοριστεί με το επίθετο «κοσμολογική» ηθική. Για τον προορισμό και το νόημα της ζωής. Αποδεικνύεται ότι οι φυσικοί νόμοι (ρυθμιστικές σχέσεις) που ρυθμίζουν εξωτερικά τα φαινόμενα και διατηρούν τον κόσμο επιβάλλονται με άμεσο/εσωτερικό τρόπο από την ύπαρξη του συνόλου του κόσμου και όχι από την περιστασιακή σύνδεση των μερών. (Μέρος τρίτο).

>>>► Η σχέση της παγκόσμιας Ηθικής (με πνευματικές αξίες) με τη δικαιοσύνη, με τις πολιτικές επιστήμες και με την οργάνωση της κοινωνίας. Οι πνευματικές αδυναμίες συνολικά, η έλλειψη των ηθικών αξιών και η υλιστική άποψη για τον κόσμο γίνονται πιο φανερά όταν οι άνθρωποι συνεργάζονται, γίνονται μέλη μιας ομάδας, υποκινητές και υποστηρικτές και τελικά από τις συνέπειες στην οργάνωση της κοινωνίας. (Μέρος τέταρτο).

ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΗΘΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ (ΧΩΡΙΣ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ, ΕΙΤΕ ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ ΩΣ ΑΤΟΜΑ ΕΙΤΕ ΟΜΑΔΙΚΑ ΚΑΙ ΜΕ ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ)

Μετά από τρεις σχεδόν δεκαετίες παρατήρησης της ανθρώπινης σκέψης σε σχέση με τη συμπεριφορά, ανακοινώνονται οι θεμελιώδεις σκέψεις για μια κοσμολογική ηθική. Πνευματικές "βόμβες" για τις επιπτώσεις του ανθρώπου και για την οργάνωση της κοινωνίας!

Μην πεις ότι δεν ήξερες

Μάθε πριν σου τύχει

Σκέψου καλύτερα, δράσε λιγότερο

Δραπέτευσε από τις φαντασιώσεις σου

Τα χειρότερα δεν θα τα αποφύγεις όσο έξυπνα και να

δράσεις

<•> Φρένο στη βιαστική δράση, που προκαλεί και προκαλείται με βιαστικές σκέψεις και με ελλιπή γνώση. Μια χαζή σκέψη μας μπορεί να ανατρέψει γρήγορα όλα όσα επιτύχαμε με κόπο και πολύ χρήμα. Ο εξωστρεφικός τρόπος ζωής στηρίζεται σε πολλές φαντασιώσεις και σε ψέματα, όχι στην αυτογνωσία και συμπίπτει με εγωκεντρικό τρόπο ζωής και νοοτροπία. Να σταματήσουμε να θεωρούμε ρεαλισμό την επιπόλαιη αντίληψη των πραγμάτων, την ευπιστία, τη συνήθεια, την υπερεκτίμηση των ικανοτήτων μας και τον περιορισμό της πραγματικότητας στις συναλλαγές και στη συνεργασία των ανθρώπων.

<•> Η κοινωνικότητα του ανθρώπου δεν συνδέεται μόνο με τη λογική και την καλή συμπεριφορά του και με τον ηθικό τρόπο ζωής. Μπορεί κάποιος να είναι κοινωνικός, συμβιβαστικός, ευχάριστος και να συμμετέχει σε πολλές εκδηλώσεις και συγχρόνως να εκμεταλλεύεται αδίστακτα τις ανθρώπινες σχέσεις για τα προσωπικά του οφέλη. Η κοινωνικότητα είναι μία από τις παρεξηγημένες λέξεις, διότι καλλιεργεί μεγάλες προσδοκίες στη φαντασία μας και αγνοεί τη **μόνιμη σύνδεση της φυσιολογικής συμπεριφοράς με την άγνοια, την πλάνη, τη μεροληψία, την ανευθυνότητα, την απληστία και την εγωκεντρική συμπεριφορά**. Όταν ένας άνθρωπος βρίσκεται μόνος απέναντι στους

άλλους, συμπεριφέρεται συγκρατημένος, με χαμηλότερους τόνους, φοβισμένος, δείχνει αδιαφορία, είναι λιγότερο εκδηλωτικός και οι άσχημες σκέψεις και επιθυμίες του δεν μας ανησυχούν. Μόλις αποκτήσει φίλους και συνεργάτες, μόλις κερδίσει την υποστήριξη και γίνει μέλος μιας ομάδας, μόλις αισθανθεί πιο ασφαλής και έτοιμος να κρυφτεί, τότε μπορεί να εκδηλώσει τη χειρότερη πλευρά του. Εκδηλώνεται με όλες τις έξυπνες σκέψεις του και πιο άφοβα, γίνεται προκλητικός, επιδιώκει τους σκοπούς του με όλα τα μέσα και δε διστάζει να ικανοποιήσει εκβιαστικά τις κτηνώδεις επιθυμίες. Όχι επειδή είναι τρελός, άρρωστος και διεστραμμένος, αλλά συνήθως επειδή είναι πολύ άνετος, πονηρός, χωρίς τα όρια της ηθικής, όμως έχει υποστηρικτές και κανένας δεν τον υποψιάζεται.(...) Όλες οι προσπάθειες μπορούν να γεμίζουν τις ώρες και τις μέρες μας και να εμφανίζονται σαν κοινωνικότητα, προσαρμοστικότητα και εργατικότητα, αλλά να επιβεβαιώνουν την ανηθικότητά μας. Δηλαδή, για να είναι κάποιος ευχάριστος, συμβιβαστικός, καλός συνεργάτης και για να συμμετέχει σε μαζικές εκδηλώσεις και για να είναι έτσι όπως συνοψίζουμε μαζί με φαντασία στη λέξη "κοινωνικός", δεν είναι απαραίτητο να είναι και "ηθικός", "καλόψυχος" και "ειλικρινής". Ο άνθρωπος χωρίς αυτογνωσία, με τις φαντασιώσεις και τα ψέματά του, εξαναγκάζεται σε άσκοπη δράση και αντίδραση, από την οποία φανερώνεται ένα πρόσωπο κοινωνικό, αλλά σε ανταγωνισμό, σε αντιπαράθεση, με κακή συνεργασία, με τις εκπλήξεις της τύχης και σε εχθρική σχέση με άλλα πρόσωπα, τα οποία επίσης μπορούν να συμπεριφέρονται κοινωνικά.

Η παρουσία των ζώων με την αφάνταστη ποικιλία τους, αποκαλύπτει χωρίς θεωρίες και πολυλογία που πρέπει να αναζητήσουμε την αρχή της διαφοροποίησης του ανθρώπου. Αυτή η αρχή δεν βρίσκεται στην κοινωνική συμβίωση και στη συμμετοχή του ανθρώπου σε μια κοινότητα. Η παρατήρηση ότι ο άνθρωπος επιθυμεί να συμμετέχει σε κοινότητα και να συνεργάζεται με άλλους (συνοψισμένα με την έννοια της κοινωνικότητας) δεν προσθέτει γνώση για τη διαφορά του από τα άλλα ζώα, αντιθέτως προκαλεί κυριολεκτικά μια ψευδαίσθηση. Διότι γίνεται υπερβολική εκτίμηση αυτής της επιθυμίας για συμμετοχή και συνεργασία, μονόπλευρα σαν μια επιθυμία ευνοϊκή για τη ζωή και έτσι αφηρημένα, χωρίς το σκοπό της συμμετοχής ή της συνεργασίας. Ο άνθρωπος δεν είναι ζώο λογικό και κοινωνικό, με την καλή έννοια που

φανταζόμασταν. Ο κανονικός και φυσιολογικός άνθρωπος είναι ένα ζώο χωρίς αυτογνωσία, με μόνιμες φαντασιώσεις για το ρόλο του μέσα στην κοινωνία και στον κόσμο, με αδυναμία έκφρασης και καλής επικοινωνίας και με πολλά ψέματα και με αυτό το παρανοϊκό πνεύμα εξαναγκάζεται σε άσκοπες δράσεις και σε συνεργασίες με μεγάλες προσδοκίες και αντίστοιχες απογοητεύσεις.

◀•> Οι άνθρωποι επινοούν νέους τρόπους για να διευκολύνουν τη ζωή τους, χωρίς να χρειαστεί να σκοτώσουν ή να κλέψουν (με τον πιο απλό, γρήγορο και φανερό τρόπο). Όταν **μπορείς να κλέψεις και να εκμεταλλευθείς τις αδυναμίες του κόσμου με την προστασία των νόμων και του κράτους**, τότε γιατί να βιαστείς να κλέψεις αυτοπροσώπως, με τον παραδοσιακό τρόπο, που γίνεται εύκολα αντιληπτός; Σήμερα για να κλέψεις με τον αρχαίο τρόπο πρέπει να είσαι αγράμματος, ή ανόητος, ή με ασυγκράτητες ψυχικές ορμές. Η μόρφωση και η ειδίκευση προσφέρουν πολλά κλειδιά. Όταν λ.χ. κλέβεις με την κάλυψη των νόμων (πουλώντας λ.χ. ένα αμφίβολο προϊόν ή μια ευρεσιτεχνία), ή όταν δεσμεύεις με όρους και υπογραφές τον απληροφόρητο και ανυποψίαστο πελάτη, τότε το πρόβλημα δεν το έχεις εσύ που κλέβεις αλλά προκαλείται σε κάποιους άλλους. Και αυτοί οι οποίοι είναι θύματα της κλοπής ή της νομικής δέσμευσης ενδέχεται να μην το αντιλαμβάνονται και δεν αντιδρούν ή το αντιλαμβάνονται καθυστερημένα! Δηλαδή, στην πολιτισμένη κοινωνία με το νόμο της ζούγκλας, ακόμα και το θύμα χρειάζεται να είναι καλά ενημερωμένο, να έχει ανώτερη εκπαίδευση, να σκέφτεται και να γράφει και να μπορεί να ακουστεί η φωνή του. Διαφορετικά αυτό γίνεται μπαλίτσα μεταξύ των υπηρεσιών και πελάτης των ψυχολόγων και των δικηγόρων.

◀•> **Οι νόμοι δεν σέβονται εμάς!** Οι νόμοι του κράτους εμφανίζονται με τα θεμέλια της παγκόσμιας ηθικής (ενός αμερόληπτου πνεύματος) και γι' αυτό θα παρατηρήσουμε πολλές ομοιότητες στη νομοθεσία όλου του κόσμου. Όμως παράλληλα εξυπηρετούν ανταγωνιστικά συμφέροντα, εκπορνεύουν την ηθική, δεν προορίζονται για όλους και αποκλειστικά για την κοινωνική ευημερία και προστατεύουν εκείνες τις πολιτικές, τις κερδοσκοπικές και τις ανεύθυνες δράσεις, που δύσκολα ξεχωρίζονται από την εξαπάτηση, την κατάχρηση και τον εκφοβισμό. Έχει γίνει αντιθέτως, η ανήθικη και απολίτιστη δράση και η εχθρική συμπεριφορά των ανθρώπων να προσαρμόζεται με αυτούς τους όρους

και τους νόμους της υλιστικής κοινωνίας. Δηλαδή, οι άνθρωποι αντί να στρέφονται απ' ευθείας στο διπλανό τους για να τον απομακρύνουν, για να τον εκμεταλλευτούν ή για να το χτυπήσουν, έχουν μεταμορφωθεί σε σεβαστούς κυρίους και κυρίες, με τη λογική να μην παραβιάσουν το νόμο.

<•> Η αντιμετώπιση του εμπορίου σαν κοινωνικό φαινόμενο συναλλαγής και ανταλλαγής **διαπλεγμένο** με την κατάχρηση, την εξαπάτηση, την κάλυψη άλλων παρανομιών, την ανεύθυνη προσφορά και με την έκθεση σε κίνδυνο της προσωπικής και κοινωνικής ζωής είναι μια επαναστατική πολιτική άποψη. Μπορεί να αλλάξει τον κόσμο και την κοινωνία απρόβλεπτα και να επιλύσει ένα μεγάλο πλήθος προβλημάτων, τα οποία τώρα πολλαπλασιάζονται, δεν γνωρίζουμε την αρχή τους και χρειάζεται να αντιμετωπίζονται σαν ξεχωριστά. Είναι μια σκέψη αιφνιδιαστική σε ακραία αντίθεση με την παγκόσμια αντίληψη της κοινωνίας...

<•> **Εγκλήματα και θύματα της ειρήνης.** Μέχρι τότε θα δημοσιεύονται και θα ονομάζονται «δυστυχήματα», τα εγκλήματα από αμέλεια και παραλείψεις του κράτους και από τη συνεργασία του με ορισμένα οικονομικά συμφέροντα; Αυτά τα εγκλήματα κουκουλώνονται και υποβαθμίζονται επειδή έχουν αφήσει τον κόσμο να συμμετέχει στις τεχνολογικές εξελίξεις και να χρησιμοποιεί ένα πλήθος συσκευών, κατασκευών, προϊόντων και υποδομών, με ανάληψη ολόκληρης της ευθύνης από τους ίδιους και με το δόλωμα της ελευθερίας (όπως τη φαντάζονται οι απερίσκεπτοι σαν έλλειψη περιορισμού και εμποδίου). Αφού τα εγκλήματα της ειρήνης υποβαθμίζονται και οι ευθύνες μετακυλιούνται, επόμενο είναι να ονομάζονται «ατυχήματα».

<•> Όσο η επιβίωση για πολλούς ανθρώπους εξαρτάται από την οριακή αμοιβή της εργασίας και από την εξαναγκαστική επιλογή μιας τυχαίας εργασίας και αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν την ευνοϊκή τύχη να κληρονομήσουν ή να κερδίσουν περιουσία, με τέτοια οικονομική ανισότητα πλεονεκτούν για την εφαρμογή δολοφονικής βίας όσοι μπορούν να προσφέρουν χρηματική αμοιβή ή άλλες υπηρεσίες ανάλογης αξίας. Διότι αυτοί μπορούν να εφαρμόζουν βία και να γίνονται ηθικοί αυτουργοί σύμφωνα με τους νόμους, με μεθόδους και κοινωνικές πιέσεις οι οποίες δύσκολα διαπιστώνονται ή δεν μπορούν να απαγο-

ρευτούν! Για παράδειγμα, όταν ο εργοδότης εξαντλεί σωματικά και ψυχολογικά έναν εργαζόμενο για να τον εξαναγκάσει να παραιτηθεί ή προνοητικά από την αρχή της πρόσληψης, για να μην παραμείνει επί πολύ καιρό αυτός στην εργασία.

Για ένα μικρό ποσό σε σύγκριση με το ποσό που χρειάζεται για την απόκτηση ενός πλήθους άλλων πραγμάτων και υπηρεσιών, οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν και αναγκάζονται να αναλώνουν το χρόνο και τη σκέψη τους, για να εξασφαλίσουν τα ελάχιστα που χρειάζονται για να κρατηθούν στη ζωή. Παραπλεύρως, ενώ οι ίδιοι εξαθλιώνονται και εξαναγκάζονται να σκέφτονται σαν ζώα και σαν μηχανές, ένα ποσοστό από αυτούς τους καταπιεσμένους και περιφρονημένους, το οποίο μπορεί να αυξάνεται με απρόβλεπτο όριο, στρέφεται σε λύσεις και δράσεις, οι οποίες είναι ποινικά και ηθικά καταδικαστέες και διαταράσσουν την ομαλότητα στις ανθρώπινες σχέσεις. Από αυτό το χρηματικό ποσό, που θα μπορούσε να είναι για τη διαφήμιση του πολιτισμένου κράτους προς τους πολίτες του, οι άνθρωποι μπορούν οριακά να ζήσουν ή να πεθάνουν. **Το αποτέλεσμα είναι ακραίο. Ενώ το ίδιο αυτό χρηματικό ποσό σε όσους πλεονεκτούν δεν καθορίζει αν θα ζήσουν ή θα πεθάνουν.** Αν δεν ξεκινήσει η προσπάθεια της ανεξάρτητης της επιβίωσης από την αμειβόμενη εργασία, σε μια κοινωνία που δεν μπορεί να προσφέρει εργασία σε όλους, ο άνθρωπος θα είναι δούλος με το νόμο και με τη δική του ανοχή.

<•> Η καλή οικονομική κατάσταση, τα πολλά χρήματα και η περιουσία εξακριβωμένα δεν εξασφαλίζουν την ήσυχη ζωή στο άτομο ούτε την ειρήνη στην κοινωνία. Αντιθέτως, αποδεικνύεται ότι προσφέρουν τα πλεονεκτήματα (και είναι μεγαλύτερη η πρόκληση) για να υλοποιηθούν και να εξυπηρετηθούν τα πιο τρελά σχέδια και στις δημοκρατικές χώρες ακόμα πιο εύκολα. Δεν χρειαζόμαστε ανάπτυξη και ανταγωνισμό που θα υποβιβάσει τη νοημοσύνη, την ηθική και την υγεία και ο υποβιβασμός θα δημιουργήσει περισσότερες θέσεις εργασίας για νεκροθάφτες, γιατρούς, οδοκαθαριστές, για κερδοσκόπους, για το σκληρόψυχο κυνήγι πελατών (dealers) και για τη διακίνηση ανώφελων εμπορευμάτων ή υπηρεσιών. Το κοινωνικό περιβάλλον και το κράτος να ευνοούν τον πνευματικό προσανατολισμό της ζωής και τις διαχρονικές εσωτερικές αξίες. Να μην ευνοούν, αλλά να αποθαρρύνουν να εκδηλωθούν οι χειρότερες πλευρές του ανθρώπου και η κερδοσκοπική

άποψη της ζωής.

<•> Τα ζητήματα σχετικά με τη διαπαιδαγώγηση και την εκπαίδευση είναι τα πρώτα και τα πιο σημαντικά για να σκεφτούμε και να τα αλλάξουμε.

<•> Ο άνθρωπος δεν είναι ζώο λογικό και κοινωνικό, με την καλή έννοια που φανταζόμαστε. Με την κοσμολογική ηθική, η ανθρώπινη δράση και συμπεριφορά ερμηνεύονται με τις πνευματικές αδυναμίες του ανθρώπου (όπως λανθασμένες εκτιμήσεις, ελλιπής γνώση, εξασθένιση και ανεπάρκεια μνήμης, φαντασιώσεις για τα πράγματα, μεροληψία, κακή χρήση των λέξεων, σκόπιμη απόκρυψη και ψέματα κλπ) και με τη διαρκή υπεροψία ή την ανασφάλειά του. Οι φυσικοί περιορισμοί και οι πνευματικές αδυναμίες μεταμορφώνουν τον άνθρωπο σε απατεώνα του εαυτού του και όλου του κόσμου και με όλες τις δυνατότητες της γνώσης. Οι πνευματικές αδυναμίες, η έλλειψη των ηθικών αξιών και η υλιστική άποψη για τον κόσμο γίνονται πιο φανερές έξω από το άτομο, όταν οι άνθρωποι υποστηρίζονται ως μέλη μιας ομάδας και συνεργάζονται, όταν οργανώνονται ομάδες, που υποκινούνται, καθοδηγούνται, εκπροσωπούνται και συντονίζονται στη δράση τους και τελικά από τις συνέπειες στην οργάνωση της κοινωνίας. Όλος ο κόσμος αλλάζει και η αντίδρασή μας γίνεται διαφορετική, με διαφορετικές εκτιμήσεις και με διαφορετική προοπτική στη δράση, όταν αναγνωρίσουμε τις πνευματικές αδυναμίες μας και αλλάξει η δική μας άποψη για τον κόσμο. Ο παρανοϊκός άνθρωπος, η σκοταδιστική νοοτροπία του, η μεροληψία του, οι ανησυχίες του και οι φαντασιώσεις του εκπροσωπούνται από ολόκληρα κράτη και χώρες.

Οι απόψεις για τη ζωή και την κοινωνία σχηματισμένες αποκλειστικά από τα γεγονότα και τις περιστάσεις ίσως να είναι “ρεαλιστικές”, όμως δεν υπολογίζουν την πραγματικότητα που δεν λείπει ποτέ: Δεν υπολογίζουν ή υποβαθμίζουν την πνευματική ύπαρξη του ανθρώπου -την έδρα μιας ζωής με επίγνωση- η οποία είναι με ευμετάβλητες σκέψεις και πληροφορίες, αλλά επιζητεί την ηρεμία και την ισορροπία. Όποιος με τις απόψεις του για την κοινωνία και με αναφορές σε εξωτερικά πράγματα και σε γεγονότα, με αναφορές σε πολιτικές εξελίξεις και

σε συνεργασίες και με στόχους για το μέλλον, νομίζει ότι έτσι προσφέρει πραγματική λύση στη μόνιμη ψυχολογική ανασφάλεια, αυτός απάτά τον εαυτό του, γίνεται ανεύθυνος και παραπλανά τον κόσμο. Αυτή είναι μια αυστηρή παρατήρηση η οποία ισορροπεί ανάμεσα σε μια ψυχολογική και σε μια κοινωνιολογική άποψη. Είναι βγαλμένη από την άποψη μιας ηθικής θεμελιωμένης στην προτεραιότητα του πνεύματος για τον εαυτό του και αναβαθμισμένης, μετά από την πιο στενή συσχέτιση της ανθρώπινης συμπεριφοράς με τη σκέψη.

Αν η ρύθμιση της κοινωνικής ζωής γινόταν αποκλειστικά με τους νόμους που ορίζουν οι άνθρωποι και αν ο άνθρωπος γενικά ήταν κύριος της ζωής του σαν ανεξάρτητος από τη φύση, τότε θα είχαμε 100% δίκαιο να μην αναμιγνύουμε καθόλου στα ζητήματα της ζωής, τις ερευνητικές σκέψεις για τη φύση, τα κοσμολογικά ζητήματα και την έρευνα για το νόημα της ζωής. Όμως ο άνθρωπος, εκτός από βιολογικά εξαρτημένος για να επιβιώσει, στρέφεται πνευματικά προς τον κόσμο, χωρίς επίγνωση για τα κενά στη γνώση του και για τη μεροληπτική λογική του. Οι διαπιστώσεις για τις ανθρώπινες αδυναμίες, για την πνευματική και φανταστική επαφή του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον και ορισμένοι φυσικοί νόμοι είναι παγκόσμιες διαπιστώσεις. Θα έπρεπε να συμπεριλαμβάνονται στην εκκίνηση της διατύπωσης του Συντάγματος ενός ηθικού κράτους. Αντί σε μια διακήρυξη να εκκινούμε με το όνειρο ότι όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται σαν θεοί και έχουν λογική, θα ήταν ειλικρινές να εκκινούμε με την απελπιστική διαπίστωση για το εγωκεντρικό και παρανοϊκό πνεύμα τους. Η Ηθική με την έννοια του πνευματικού προσανατολισμού και η ζωή με επίγνωση της άγνοιας και με αμερόληπτη σκέψη δεν είναι για τους γραφικούς και τους φαντασιόπληκτους. Να σταματήσουμε να θεωρούμε ρεαλισμό, την επιπόλαιη αντίληψη των πραγμάτων, την ευπιστία, τη συνήθεια, την υπερεκτίμηση των ικανοτήτων μας και τον περιορισμό της πραγματικότητας στις συναλλαγές και στη συνεργασία των ανθρώπων.

• Η ιστορία έχει γραφτεί με ασυγκράτητη τρέλα και βία, που επώαζεται μέσα στην εγωκεντρική σκέψη όλων των ανθρώπων. Από τα αρχαία χρόνια γίνονται πόλεμοι, και οι άνθρωποι συγκρούονται μέχρι θανάτου με άπειρες αφορμές και αιτίες, ομαδικά και ατομικά. Ανέκαθεν,

οι άνθρωποι μιλούν για κοινά προβλήματα, τα οποία πρέπει να επιλυθούν για να είναι το μέλλον καλύτερο. Ποτέ δεν έπαψαν να λύνουν προβλήματα, να επιρρίπτουν ευθύνες, να τιμωρούν μερικούς υπεύθυνους, να συνασπίζονται, να στηρίζουν ανατρεπτικές προσπάθειες και νέους ηγέτες, να καταστρώνουν σχέδια. Μήπως σήμερα, τα προβλήματα που περιγράφονται είναι τα τελευταία; Μήπως οι λύσεις που επιδιώκονται σήμερα είναι οι οριστικές και μετά όλα θα πάνε καλά; Μήπως οι αιτίες των προβλημάτων που εντοπίζονται σήμερα είναι οι αληθινές αιτίες και οι μοναδικές; Μήπως γνωρίζουν καλά τις συνέπειες και το μέλλον στην περίπτωση που δεν επιδιώξουν να επιλύσουν τα σημαντικά προβλήματα και αν δεν εφαρμόσουν τις σοφές σκέψεις τους; Τώρα ανιχνεύουμε μεγάλα προβλήματα και νομίζουμε ότι από αυτά ξεκινούν πολλά άλλα στη ζωή μας. Παλαιότερα αυτά δεν υπήρχαν. Όμως οι άνθρωποι πάλι διαπίστωναν μεγάλα προβλήματα και το ίδιο εκτιμούσαν, ότι αν εκείνα έλειπαν, τότε θα ήταν καλύτερη η ζωή τους.

• Με ή χωρίς εμάς, ο κόσμος πάλι θα υπήρχε με όλα τα τρομερά ελαττώματα και τα προβλήματά του, ενώ πάντα μερικά άλλα πλεονεκτήματα αποδεικνύονται. Η δική μας δράση και συμμετοχή μέσα στην κοινωνία συνεισφέρει περισσότερο για το νόημα της δικής μας ζωής, παρά για την κοινωνία. Οι υπερβολικές προσδοκίες από τις ανθρώπινες συνεργασίες και δράσεις και η αναφορά στον άνθρωπο, όπως αν ήταν αυτός ο αποκλειστικός υπαίτιος και ρυθμιστής για τα έργα του, δεν φανερώνουν μόνο τις υπερβολικές προσδοκίες από τη λογική και τη γνώση. Φανερώνουν και την υποβάθμιση της τεράστιας άγνοιας με την οποία ο άνθρωπος ενεργεί και αντιδρά και εξηγούν τη βιασύνη του. Το εξαντλητικό τρέξιμο, οι πολλές συνεργασίες, οι συχνές μεσολαβήσεις μας, η μεθοδική προσπάθεια, η εξυπηρέτηση των πελατών, η εξαπλωμένη φήμη, η αναγνώριση των επιτυχιών ή των αποτυχιών, η απαραίτητη εμπειρία μας και οι έξυπνες και πρωτότυπες σκέψεις για μια ομαδική προσπάθεια, οι αντιδράσεις στις επιλογές ή στις αποφάσεις μας και όλα όσα γίνονται με τη δημιουργική σκέψη εφαρμοσμένη στα πράγματα και στις συνεργασίες, όλη αυτή η έξυπνη δράση δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι συμμετέχουμε σε ένα μεγάλο έργο, έτσι όπως εμείς το σκεφτόμαστε. Είναι η δική μας ψευδαίσθηση, επειδή αυτές οι δράσεις ξεκινούν από το δικό μας πνεύμα και παρακολουθούνται στενά, επειδή γεμίζουν το χρόνο και τη ζωή μας, τα σκεφτόμαστε, τα θυ-

μόμαστε και είναι διαρκώς στο επίκεντρο της προσοχής μας. Όταν φύγουμε για τον άλλο κόσμο ή όταν πέφτουμε για ύπνο, σχεδόν όλα αυτά τα οποία εμείς πιστεύαμε ότι γίνονται έξω στον κόσμο με τη δική μας συμμετοχή, αυτά εξαφανίζονται. Απομένουν λίγα υπολείμματα σκορπισμένα σε μερικά άλλα κεφάλια, για ελάχιστες στιγμές, με μια διαφορετική άποψη για τον κόσμο, με μια άλλη αταίριαστη εμπειρία, με διαφορετικές εκτιμήσεις, ενώ τα χειροπιαστά έργα σπάνια είναι ενός μόνο ανθρώπου και η εκμετάλλευσή τους απρόβλεπτη.

• Όταν ο άνθρωπος αποδεικνύεται λογικά και εμπειρικά μειωμένης αξιοπιστίας και ανάξιος εμπιστοσύνης και ευρύτερα η ζωή ένα φαινόμενο με φαντασία και παρανοϊκή άποψη για τον κόσμο. Τότε, έτσι απλά εξηγούμε πώς η κοινωνική ειρήνη είναι κάτι πιο δύσκολο απ' όσο φαίνεται με την απλή επιθυμία. Η ειρήνη για πολλούς είναι η φανταστική εκείνη ισορροπία και ανεκτικότητα στην κοινωνία, την οποία χρειάζονται για να την καταχραστούν ανεμπόδιστοι και για να εκμεταλλευτούν ανενόχλητοι όλα τα πλεονεκτήματα του υλιστικού τρόπου ζωής.

Στην άποψη για την παράνοια του υλιστικού τρόπου ζωής και για τον έξυπνο εγωκεντρισμό του αισθησιοκρατικού ανθρώπου προσεγγίζουμε από τέσσερις διαφορετικές κατευθύνσεις της έρευνας:

· Αν συγκεντρώσουμε τις προσωπικές παρατηρήσεις εγωισμού και ανοησίας από την καθημερινή ζωή. (Κοινωνιολογικές και ψυχολογικές παρατηρήσεις). Η καταγραφή της ιστορίας επίσης ενισχύει αυτή την άποψη.

· Από τις σκέψεις για τη χρησιμότητα της γνώσης στη ζωή, για τη μεροληπτική λογική και τις πνευματικές αδυναμίες, πάλι παρατηρούμε την προοπτική της γνώσης για την εξαπάτηση, για την φλυαρία και για την άσκοπη δράση.

· Από τις σκέψεις απ' ευθείας για το νόημα της ζωής, πάλι θα βρούμε χάσματα γνώσης, περιστασιακές αξίες, εφήμερους στόχους, υπερβολικές εκτιμήσεις και την ανάγκη για έναν τελικό σκοπό, πέρα από την πραγματοποίηση όλων των άλλων επιθυμιών.

· Από τις κοσμολογικές σκέψεις πάλι εξάγεται σαν συνέπεια η ανοησία και η πλάνη στην περιορισμένη ζωή σε αντίθεση με την ανωτερότητα ενός παγκόσμιου πνεύματος (Θεός) με αμερόληπτη σκέψη.

>>> Η ηθική ενός πνεύματος με αυτογνωσία (και χωρίς φαντασιώσεις) έχει προέλευση από τον κόσμο σαν σύνολο και δεν είναι μια ανθρώπινη επινόηση. Θα σκεφτόμαστε για τη ζωή σαν ένα μέρος ενός ολοκληρωμένου (και σοφά ρυθμισμένου) κόσμου ή θα συνεχίσουμε να σκεφτόμαστε (εμπειρικά) όπως αν ο κόσμος έλειπε και περιοριζόταν σε μερικούς ανθρώπους;

<•> Ξεκινώντας αθώα μια (ανεξάρτητη) φιλοσοφική έρευνα για το νόημα της ζωής και για την αρχή του κόσμου, γρήγορα θα αρχίσουμε να αμφιβάλουμε για τα πράγματα αν είναι έτσι ακριβώς όπως φαίνονται. Αποκαλύπτουμε και πολλές ανώριμες και συνηθισμένες απόψεις οι οποίες έχουν σχηματιστεί περισσότερο με τη φαντασία, αλλά είναι εξαπλωμένες σαν αλήθειες για τη ζωή μας.

Παρατηρώντας την ανθρώπινη συμπεριφορά στην καθημερινή ζωή μας, ανιχνεύουμε τη βιαστική και απερίσκεπτη δράση και την προσαρμογή της γνώσης και των πραγμάτων για την εξυπηρέτηση του "εγώ". Διαπιστώνουμε εύκολα τη στενή σχέση μεταξύ της εγωιστικής συμπεριφοράς και της σκέψης που είναι εστιασμένη στα υλικά πράγματα και ειδικά στις ανθρώπινες σχέσεις. Ανταγωνισμός, μισαλλοδοξία, ευθιξία, αδιαφορία και μεροληπτική λογική, αυτά ανιχνεύονται εύκολα από όλους και περιστασιακά διαπιστώνονται χωρίς φιλοσοφικές σκέψεις.

Μέχρι εδώ, πολλοί γελούσαν με τη φιλοσοφία και αναρωτιόνταν σε τι χρειάζεται στη ζωή. Εκτιμούσαν το φιλοσοφικό ενδιαφέρον όπως μια προσωπική επιλογή, με συνηθισμένη κατάληξη να διατυπώνονται δυσνόητες θεωρίες (για τον προορισμό της ζωής, για την αρχή του κόσμου και για τη δυνατότητα της γνώσης) και με τον κίνδυνο να τρελαθούμε. Όταν όμως ερευνήσουμε τις ανθρώπινες σχέσεις σε συνάφεια με τις παρατηρήσεις από τις προηγούμενες έρευνες για την αξιοπιστία των αισθήσεων, για την πνευματική ανωριμότητα και τον εγωισμό, τότε διασχίζουμε την περιοχή της ηθικής και καταλήγουμε σε απόψεις ανατρεπτικές για την κοινωνική ζωή. Από μια μοναχική έρευνα για τη στενή σχέση μεταξύ της ανθρώπινης συμπεριφοράς και της σκέψης και για τη συμμετοχή του σκεπτόμενου ανθρώπου σε ομάδες/κοινωνία ανασύρθηκαν μερικές πνευματικές "βόμβες" για την οργάνωση της κοινω-

νίας και για τις σχετικές επιστήμες:

◀> Η εξαπάτηση και η παραπλάνηση ξεκινούν φυσιολογικά μαζί με τη ζωή και απαραίτητα μέσα σε μια δολοφονική υλική φύση. "Φυσιολογικός" σημαίνει ζώο (χωρίς πνεύμα και σκέψη). "Άνθρωπος" σημαίνει ζώο με τη δύναμη του παρανοϊκού και μεροληπτικού πνεύματος. Ο ορισμός του ανθρώπου ως ζώο με τα βιολογικά γνωρίσματα είναι μια αλήθεια αρκετά λιγότερη από τη μισή και μια τέτοια βιολογική περιγραφή απέχει θεαματικά από την πνευματική πραγματικότητα της ανθρώπινης ζωής. Στην ανθρώπινη ζωή με φαντασιώσεις, με ψέματα και με λανθασμένες εκτιμήσεις, η εξαπάτηση διευρύνεται και γίνεται συνήθεια μέχρι και θρησκεία, ενώ με τις ανθρώπινες συνεργασίες η εξαπάτηση καταλήγει να γίνεται με νομική κάλυψη, με την προστασία του κράτους, με σταδιοδρομία και με επίσημες διαδικασίες! Η "ελευθερία" δεν είναι έτσι ρυθμισμένη που οι συνέπειες της αλητείας, της παραπλάνησης και της εξαπάτησης να είναι αρκετά αποθαρρυντικές και να απαγορεύονται ένα πλήθος δράσεων, οι οποίες επιτρέπονται με το δόλωμα της ελευθερίας για ανήθικους/εγωκεντρικούς ανθρώπους, με όρους ανήθικης κερδοσκοπίας και με κατάχρηση της εμπιστοσύνης.

Δεν είναι η ποινή του θανάτου στους αδίστακτους δολοφόνους που θα μας κάνει λιγότερο πολιτισμένους! Τώρα η ευθύνη για όλους αυξάνεται. Μην απορήσει ξανά κανένας γιατί αυτός προδόθηκε, γιατί η εμπιστοσύνη διαψεύστηκε, γιατί δεν ήρθαν τα πράγματα όπως υπολόγιζε και γιατί χάνονται μαζικά ανθρώπινες ζωές από μερικά λάθη! Μέχρι τώρα, όταν κάποιος άκουγε για την ηθική σκεφτόταν μόνο μια πολιτισμένη συμπεριφορά, τη σεξουαλική αυτοσυγκράτηση, μερικά διλήμματα της κοινωνικής ζωής, σκέψεις για το ρόλο της επιστήμης και τις παλαιότερες φιλοσοφικές απόψεις. Τώρα η ηθική εμφανίζεται εκσυγχρονισμένη, με τη θεμελιακή παρατήρηση για τον παγκόσμιο ρόλο του πνεύματος πρώτα προς τον ίδιο τον εαυτό του. Η σκέψη είναι απαραίτητο όργανο για τον "προσανατολισμό" στη ζωή, για τη ζωή με σωστές πληροφορίες, με ικανότητα εκτίμησης της αξιοπιστίας, για την αποφυγή πολλών φαντασιώσεων, για τη συγκρατημένη βεβαιότητα και για τον αυτο-έλεγχο της συμπεριφοράς. Η γνώση εμφανίζεται "τραυματισμένη" και πάντοτε ανεπαρκής και μάλιστα παραπλανητική, είτε με πρόθεση είτε από πνευματική αδυναμία. Από τη σύζευξη της ηθικής με τη σκέψη, η αυθόρμητη καλοσύνη φανερώνεται ανεπαρκής και ενο-

ποιείται με την έννοια του “δικαίου”. Χωρίς αμερόληπτη και ερευνητική σκέψη, χωρίς ειλικρίνεια και επίγνωση για την άγνοια των εξωτερικών πραγμάτων, χωρίς σωστές πληροφορίες και εκτιμήσεις, με πλάνες και προκαταλήψεις, η ζωή δεν μπορεί να είναι ήρεμη και παρασύρεται σε άδικη και άσκοπη δράση. Ο καλός πρέπει να είναι και δίκαιος και αυτά τα δύο δεν συμπίπτουν. Δεν είναι συνηθισμένο κάποιος να μιλάει για την ηθική με εσωτερικό προσανατολισμό και να προχωράει ορθολογικά μέχρι τα πολιτικά ζητήματα και ιδιαίτερα για το ρόλο του κράτους. Το πέρασμα στα πολιτικά και στα κοινωνιολογικά ζητήματα έγινε μέσα σε ένα βιβλίο που γράφτηκε για να υποστηριχτεί ο πρωταγωνιστικός ρόλος της ηθικής για όλη την κοινωνία, πώς ξεκινάει η ηθική, τι ρυθμίζεται με αυτή στη συμπεριφορά μας και τι αλλάζει στη ζωή. Δεν ανιχνεύουμε μόνο το σημαντικό ρόλο του ατόμου για την κοινωνία και απ' ευθείας για τη δική του ζωή. Υποστηρίζεται η ανάγκη για ένα "ηθικό κράτος", που με την πολιτική του θα ενθαρρύνει τις επιλογές για μια κοινωνία από πνευματικά δραστήριους ανθρώπους, ενώ θα αποθαρρύνει τις επιλογές που οδηγούν στον υλιστικό τρόπο ζωής και στην κερδοσκοπική αντίληψη για τον κόσμο. Είναι ανάγκη για ένα δίκαιο κράτος και για πολιτικές που εστιάζουν στην πνευματική ανάπτυξη των πολιτών και όχι μόνο στην οικονομική ή στην τεχνολογική ανάπτυξη. Χρειάζονται ανατρεπτικές αλλαγές στο Σύνταγμα και στη νομοθεσία και να προηγηθεί πολλή θεωρητική εργασία, με προτεραιότητα στην προστασία του ανθρώπου από την εκμετάλλευση της άγνοιας και των πνευματικών αδυναμιών και για να αποθαρρυνθεί η κατάχρηση της εμπιστοσύνης.

Ενοποιημένη Απάντηση, δηλαδή:

✓ Ηθική ✓ Ψυχολογική ✓ Λογική ✓ Πολιτική ✓ Κοσμολογική

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014